

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem ve věci

žalobce: **I. D.**, nar.,
stát. přísl. Ukrajina,

zastoupený advokátem Mgr. Tomášem Císařem,
sídlem Vinohradská 22, Praha 2,

proti
žalovanému: **Ředitelství služby cizinecké policie**,
sídlem Olšanská 2, Praha 3,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. CPR-32672-4/ČJ-2020-930310-V237 ze dne
26. 11. 2020,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.

1. Žalobce se domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 27. 8. 2020, č. j. KRPA-219953-13/ČJ-2020-000022, kterým bylo žalobci uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců na území ČR (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), kdy doba, po kterou žalobci nelze umožnit vstup na území členských států EU byla stanovena na 1 rok, přičemž počátek této doby byl žalobci stanoven dle § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců od okamžiku, kdy uplyne doba stanovená k vycestování, a kterým byla současně žalobci v souladu s § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena doba k vycestování v délce 20 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí. Toto rozhodnutí bylo napadeným rozhodnutím potvrzeno.

2. Žalobce namítá, že správním orgánem nebyl náležitě zjištěn skutečný stav věci dle § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“). Povinností správního orgánu je zjistit všechny rozhodné skutečnosti svědčící ve prospěch i neprospěch toho, komu je povinnost ukládána, v souladu s § 50 odst. 3 správního řádu. Správní orgány zjistily všechny okolnosti svědčící v neprospěch žalobce, ale opomněly zjišťovat i skutečnosti v jeho prospěch. Dále došlo k porušení § 2 odst. 3 a 4 správního řádu. Žalobce je přesvědčen o nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí, pokud jde o uložené opatření. Zejména délka správního vyhoštění byla dle něj vyměřena zcela nepřiměřeně a neadekvátně okolnostem případu a odporuje základní zásadám činnosti správních orgánů. S ohledem na nikterak zásadní délku nelegálního pobytu a okolnosti, na jejichž podkladě se žalobce do současné situace dostal, je uložení správního vyhoštění v délce 1 roku v tomto ohledu nepřiměřeným zásahem. Je nutno vážit následky, které má uložené správní vyhoštění pro život cizince, a jeho možnost cestovat po území společenství i do budoucna, a volit řešení, které těmto okolnostem odpovídá nejlépe a při co možná nejmenší míře zásahu do práv postižené osoby. Žalobce neměl v úmyslu jakkoliv porušovat předpisy ČR. Správní orgán nedostatečně posoudil přiměřenost rozhodnutí o správním vyhoštění, pokud jde o zásah do soukromého života žalobce. Prvoinstanční orgán ve svém rozhodnutí sice uvádí hlediska nastíněná § 174a zákona o pobytu cizinců, avšak tímto hodnocení končí. Správní orgán prvního stupně vyjmenoval okolnosti, které je při řízení správním vyhoštění vážit, aniž by blíže zdůvodnil jejich vztah k uloženému rozhodnutí o správním vyhoštění. V případě vyhoštění žalobce je prakticky nemyslitelný návrat s ohledem na setrvalou praxi správních orgánů. Rozhodnutí o správním vyhoštění není možné stavět pouze na skutečnosti, že cizinec má na území své původní vlasti zázemí a má se kam vrátit, jak postupoval žalovaný. Rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Žalobce shrnuje, že se jednalo o jeho excesivní a nevědomé protiprávní jednání, přesto správní orgán uložil vyhoštění v délce jednoho roku. Správní vyhoštění bylo uloženo v délce, která není nijak přezkoumatelně zdůvodněna a individualizována. Ačkoliv správní orgán konstatuje, že vyhoštění je uloženo v přiměřené délce, nelze brát takové konstatování za dostatečné, stanovená doba je zcela nepřiměřená délce nelegálního pobytu žalobce, který se do postavení nelegálně pobývajícího cizince dostal neúmyslně, v důsledku patrně neznalosti právních předpisů.

3. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

4. Ze správního spisu plynou tyto rozhodné skutečnosti:

5. Dne 26. 8. 2020 byl žalobce kontrolován a zajištěn hlídkou OCP OPKPE. Při výslechu žalobce sdělil, že přicestoval z Ukrajiny do Polska 13. 1. 2020, a poté jel do ČR. Je si vědom toho, že pokud uplynula doba jeho neoprávněného pobytu na území v době nouzového

stavu nebo do dne 16. 7. 2020, byl oprávněn zde setrvat do 16. 7. 2020, chtěl si zařídit povolení k pobytu. K pobytu se však nikde nepřihlásil. Zdržuje se na adrese v Praze 5, ale nikde ji nehlásil. Do ČR přijel, aby si zde vyřídil doklady a pracoval. Pracoval brigádně na stavbách. Na území nemá žádné vazby. Pricestoval s přítelkyní, která byla také zajištěna. Na Ukrajině má rodiče, manželku a dceru, naposledy tam byl v lednu 2020. V ČR má pouze přátele z Ukrajiny. Vycestuje dobrovolně, žádné překážky mu nejsou známy. Má dostatečné prostředky na vycestování.

6. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), přičemž při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.

7. Soud s ohledem na výše uvedené posoudil předmětnou věc následovně.

8. Dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na 5 let, pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*

9. Dle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců *rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.*

10. Dle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*

11. K námitce žalobce, kde namítá porušení jednotlivých ustanovení právních předpisů, soud konstatuje, že tvrzená porušení nenalezl. Správní orgán I. stupně i žalovaný se zabývali případem žalobce dostatečně podrobně a oba správní orgány též srozumitelně a přezkoumatelně odůvodnily, z jakého důvodu bylo přistoupeno k uložení správního vyhoštění. Skutkový stav byl náležitě zjištěn a byly adekvátně zohledněny všechny okolnosti daného případu.

12. Pokud jde o námitku nepřiměřenosti uloženého správního vyhoštění včetně stanovené délky zákazu vstupu na území členských států EU, soud uvádí následující. Správní orgán I. konstatoval, že žalobce na území schengenského prostoru vstoupil dne 13. 1. 2020, přičemž vzhledem k tomu, že jeho oprávněný pobyt skončil v průběhu nouzového stavu, byl oprávněn zde pobývat do 16. 7. 2020, od 17. 7. 2020 se tak již v ČR nachází neoprávněně.

13. Soud konstatuje, že je na uvážení správního orgánu, jak dlouho dobu s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem případu, pro správní vyhoštění v rámci zákonného rozpětí

stanoví. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 7. 12. 2016, č. j. 10 Azs 181/2016 - 41, uvedl, že: „Otázka stanovení doby, po kterou není umožněn cizinci vstup na území, je plně v diskreční pravomoci správního orgánu. Závisí-li rozhodnutí správního orgánu na správním uvážení, soudy ve správním soudnictví přezkoumávají pouze to, zda správní orgán při svém rozhodování nepřekročil meze správního uvážení, tj. „samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem“ (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003 - 38). Úkolem soudu tedy není nahradit správní orgán v jeho kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 A 139/2002 - 46).“

14. Při stanovení délky správního vyhoštění správní orgán I. stupně přihlédl k charakteru protiprávního jednání žalobce, který porušil pobytové právní předpisy tím, že na území ČR dále neoprávněně setrval. Přihlédl také k tomu, že šlo o první protiprávní jednání ze strany žalobce. Správní orgán uvedl, že považuje stanovenou dobu za adekvátní i vzhledem k aktuálnosti a závažnosti jednání. Žalovaný se se stanovenou dobou vyhoštění ztotožnil. Maximální možná délka správního vyhoštění v daném případě činila 5 let, přičemž žalobci bylo uloženo v délce 1 roku, tedy při spodní hranici zákonem stanovené sazby. Správní orgány tedy nepochybně zohlednily výše uvedené polehčující okolnosti případu žalobce svědčící v jeho prospěch, neboť přistoupily k uložení správního vyhoštění v délce 1 roku, a nikoli v jeho vyšší sazbě. Soud se ztotožňuje s posouzením správních orgánů, že takový postup plně odpovídá povaze a závažnosti protiprávního jednání žalobce a není v žádném ohledu nepřiměřený. Pokud žalobce namítá, že délka jeho nelegálního pobytu byla nepoměrně krátká vzhledem k délce uloženého vyhoštění, soud k tomu uvádí, že doba nelegálního pobytu žalobce byla stanovena od 17. 7. 2020 do 26. 8. 2020, kdy sám žalobce uvedl, že si byl vědom, že na území ČR pobýval neoprávněně, a byl povinen vycestovat. Žalovaný též dodal, že s ohledem na vyhlášený nouzový stav byla platnost pobytu žalobce prodloužena až do 16. 7. 2020, přičemž tuto informaci měl možnost žalobce nesporně získat, neboť byla opakovaně sdělována i např. v médiích. Jednalo se tedy konkrétně o dobu neoprávněného pobytu delší než měsíc, což samo o sobě není nikterak krátká doba.

15. Soud k tomu podotýká, že jak plyne z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 5. 2020, č. j. 1 Azs 164/2020-24, správní vyhoštění je důvodně ukládáno i v případech, kdy se cizinec dobrovolně správnímu orgánu nahlásí a spolupracuje s ním: „Soud uvádí, že za důvodné pro vedení řízení o správním vyhoštění pravidelně považuje i neoprávněný pobyt na území v řádu dnů. Lze poukázat na rozhodnutí vydaná v obdobných situacích, kdy se cizinci (též z Uzbekistánu), kteří ke vstupu na území Evropské unie využili krátkodobých schengenských víz, dobrovolně přihlásili u správního orgánu a sdělili svůj záměr dobrovolně z České republiky vycestovat a jednalo se o první porušení předpisů v oblasti pobytu cizinců (srov. např. rozsudek ze dne 6. 3. 2019, č. j. 8 Azs 262/2018 - 40, či ze dne 11. 10. 2018, č. j. 7 Azs 98/2018 - 27, a ze dne 27. 9. 2018, č. j. 3 Azs 304/2017 - 34, a další). Soud v těchto rozsudcích dopěl k jednoznačnému závěru, že podmínky pro rozhodnutí o správním vyhoštění byly naplněny. Konstatoval mimo jiné, že „[u]vedená tvrzení a přístup žalobce, v kontextu množících se případů občanů Uzbekistánu, zneužívajících krátkodobá schengenská víza v podstatě identickým způsobem, proto dostatečně odůvodňují závěr správních orgánů o úmyslném obcházení zákona o pobytu cizinců. Stěžovatelce lze tedy dát za pravdu, že uložení

správního vyhoštění je plně odpovídající jednání žalobce a nepředstavuje nepřiměřený zásah do práv žalobce.“

16. V případě žalobce platí, že jeho neoprávněný pobyt byl zjištěn pobytovou kontrolou, a tedy nikoli jeho vlastní aktivitou. Soud souhlasí s žalovaným, že nelze akceptovat žalobcovu argumentaci, kdy se snaží zlehčit vzniklou situaci vlastní nedůsledností. Žalobcův neoprávněný pobyt byl zjištěn až pobytovou kontrolou, a je tedy dle žalovaného zřejmé, že žalobce svou pobytovou situaci nijak neřešil, a jeho setrvání na území ČR nelze rozhodně považovat pouze za nedůslednost. K tomu soud dodává, že ani sám žalobce nerozporuje nelegálnost svého pobytu, navíc k tomu ještě připouští výkon nelegální práce, kdy sdělil, že zde pracoval na brigádách na stavbách. Přestože tedy žalobce uváděl, že do ČR přijel, aby si zde vyřídil potřebné pobytové oprávnění a pracovní povolení, neučinil k legalizaci svého bytu ani pracovní činnosti naprosto žádné kroky, a pouze bez dalšího zde neoprávněně vědomě pobýval a pracoval. Vzhledem k tomu, že žalobce svůj pobyt neřešil a správnímu orgánu jej nijak nehlásil, se lze také domnívat, že v případě, že by žalobce nebyl kontrolován, tak by na zemi ČR pobýval i nadále.

17. Žalobce ohledně nepřiměřenosti délky uloženého vyhoštění též namítá, že je nutné vážit následky, které pro něj může správní vyhoštění mít. Konkrétně se má jednat o stigma, které mu napadeným rozhodnutím vznikne, kdy v případě vyhoštění je prakticky nemožné se následně opět navrátit na území schengenského prostoru. Žalobce se domnívá, že s ohledem na setrvalou praxi správních orgánů by mu nebylo umožněno se do ČR navrátit. Dále akcentuje, že z jeho strany šlo pouze o ojedinělou nedůslednost.

18. Ohledně toho, že by napadené rozhodnutí mělo pro žalobce negativní důsledky, soud uvádí, že ani tuto námitku důvodnou neshledal. Žalobce si předně daný stav zapříčinil sám tím, že se nezajímal o své pobytové oprávnění, a vědomě na území ČR pobýval (a vykonával práci). Musel si přitom být vědom, že v případě, že bude jeho neoprávněný pobyt zjištěn, bude mít tato skutečnost příslušné následky. Jakmile navíc uplyne stanovená doba zákazu vstupu, může se žalobce na území schengenského prostoru či přímo ČR opět vrátit. Neuvedl žádné konkrétní překážky, které by mu v tom měly bránit.

19. Žalobce v žalobě jako další námitku uvádí, že správní orgány se nedostatečně vypořádaly s posouzením otázky, zda vyhoštěním nedojde k nepřiměřenému zásahu do žalobcova soukromého života.

20. K tomu soud konstatuje, že správní orgán I. stupně i žalovaný se zabývali posouzením skutečnosti, zda by mohlo dojít uložením správního vyhoštění k nepřiměřenému zásahu do rodinného či soukromého života žalobce, zcela dostatečně. Správní orgán I. stupně se zaobíral soukromými, rodinnými, ekonomickými a dalšími poměry žalobce, ale jejich relevanci správně neshledal. Podle ustanovení § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *správní orgán při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.* Správní orgán prvního stupně žalobci položil řadu otázek směřujících k objasnění skutečností relevantních pro objasnění projednávané věci. Jak vyplývá

z rozhodnutí správního orgánu I. stupně, žalobci byly v rámci výsledku kladeny otázky směřující ke zjištění skutečností hovořících ve prospěch žalobce, příkladmo lze uvést dotazy na rodinné, ekonomické, kulturní a sociální vazby na území České republiky a Evropské unie. Správní orgán prvního stupně se důsledně a podrobně zabýval možnými dopady rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce a jeho přiměřeností. Správnímu orgánu ani žalovanému nelze žádná zásadní pochybení vytknout.

21. Konkrétně správní orgán I. stupně uvedl, že žalobce na území ČR nemá žádné soukromé, rodinné či ekonomické vazby, a naopak jeho rodina žije na Ukrajině. Jeho odloučení od rodiny bylo prozatím kratšího trvání, kdy naposledy měl rodinu vidět v lednu 2020. Opětovná integrace v zemi původu bude dle správního orgánu I. stupně zcela bez problémů. Žalobci v návratu na Ukrajinu nic nebrání. V ČR navíc nemůže ani vykonávat pracovní činnost. Žalovaný nenalezl v odůvodnění správního orgánu I. stupně žádná pochybení, s čímž se soud plně ztotožňuje. Žalobce má na Ukrajině rodinu a neuvedl žádnou překážku, která by mu měla ve vycestování do vlasti jakkoli bránit.

22. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí i prvostupňového rozhodnutí vyplývá, že se oba správní orgány řádně zabývaly tím, zda došlo k naplnění některé ze skutkových podstat § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců a zda vydání rozhodnutí o správním vyhoštění nebude pro žalobce představovat nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života. K tomu správní orgány uvedly své závěry, dle kterých v řízení bylo jednoznačně prokázáno, že žalobce naplnil skutkovou podstatu dle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců tím, že pobýval na území ČR bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn, a že s ohledem na veškeré okolnosti posuzovaného případu nedojde k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života žalobce, oba přitom vycházely z řádně zjištěného skutkového stavu.

23. Závěrem soud uvádí, že institut správního vyhoštění není sankcí, nelze ho tudíž chápat jako trest žalobce, který by měl sloužit k jeho nápravě. Jedná se pouze o správní opatření, kterým stát toliko vyjadřuje svůj zájem na tom, aby se dotčený cizinec na území státu nezdržoval (k tomu např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č. j. 5 Azs 125/2004 – 54, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 5 Azs 94/2005 – 52). Z tohoto důvodu je vnitřní subjektivní postoj žalobce k uskutečněnému protiprávnímu jednání vzniklý po k tomuto jednání z hlediska ukládaného opatření irelevantní.

24. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

25. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží a žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě **dvou týdnů** ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 2. 2. 2021

Mgr. Kamil Tojner v. r.
soudce

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.